

[Rager.]

gangsmaade at forelægge dette Forslag, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard rigtigt sagde, til en Art ganske formel Behandling. Det er i og for sig ganske i Overensstemmelse med de Forudsætninger, som man kan sige, at alle de, der i sin Tid vedtog disse midlertidige Love første Gang, maatte være indforstået med, at man, hvis Situationen var uændret, naar Lovene løb ud, maatte gaa ud fra. Man kan maaske sige: Uændret er den ikke. Nej, men den er ikke forbedret, den er forværret. Hvad andet har da den højtærede Minister at gøre?

Det undrer mig, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard vil undslaa sig for at være med til positivt at støtte Gennemførelsen af disse Love, for det ærede Medlem har dog selv i sin Tid været med til at udforme dem. Havde der været afgørende Indvendinger at rette mod disse Love gennem den Tid, de har virket, ja, da havde Vejen været at gaa til den højtærede Minister i Tide — vi vidste jo alle, naar Lovene løb ud — og sige: Det og det er der i Vejen. Det skulde undre mig, om de erhvervsdrivende, der har haft noget at klage over med Hensyn til, at der ikke er blevet taget det Hensyn til dem, som nu Tiden og Forholdet tillader, ikke i Tide har været hos Ministeren.

Der har her i Dag været talt om Benzinskatten, jeg kan sige naturligvis, fordi man meget ofte ser saaledes paa det, at dette at sige nogle fromme Ord fra denne Talerstol betyder, at man herved udraabes som særlig Skytshelgen for et eller andet i Øjeblikket trykket Erhverv. Jeg skal give Afkald paa at deltage i denne Dans. Jeg skal ikke paa noget Omraade henstille noget som helst til den højtærede Minister. Jeg gaar ud fra, at alle Forhold er afvejet i saa høj Grad, som det har været muligt, ikke mindst fordi det ærede Medlem Hr. Korsgaard var med til at afveje dem i sin Tid, det er for mig en overordentlig god Garanti for, at det slet ikke er gjort saa daarligt.

Ellers gaar jo de virkelig ansvarlige Partier med til dette, men der findes jo et uansvarligt Parti, som ikke har talt endnu. Jeg ser, at den højtærede Ordfører for dette Parti skriver saa ivrigt. Jeg ved ikke hvorfor, for vi andre ved jo i Forvejen, hvad dette ærede Medlem vil sige, og derfor kan vi som Regel henvende os til ham, inden han har talt. Jeg vil gerne sige til dette ærede Medlem, naar han nu skal op og forkynde et eller andet Evangelium, der er god Latin under almindelige Forhold: Vi lever under unormale Tilstande i Øjeblikket; dem skal vi bøje os under, og vi skal ikke vise os mere

som Børn af en unormal Tid, end Naturen nu en Gang har gjort det nødvendigt for os.

Oluf Pedersen: Disse Afgifter, som nu foreslaas forlænget, er jo i sin Tid indført til Dækning af Krisehjælpen til Landbruget, og de er en Frugt af det Samarbejde, der den Gang var med de Konservative, idet man paa dette Omraade har maattet bringe et Offer til de konservative Doktriner med Hensyn til Tolden. Det kan jo overraske, at efter at man ikke længere skal slutte Forlig med de Konservative, stiller tre Partier, som alle er imod Told, Forslag om at opretholde Told. Det vilde have været mere naturligt, om man havde prøvet paa at blive enig om noget, som man programmæssigt var indstillet ens paa, i Stedet for at forliges om noget, som alle tre Partier paa Forhaand er imod. Hvis man tager rent praktisk paa hele dette Spørgsmaal, saaledes som det ærede Medlem Hr. Rager nu gerne vilde, og ser paa, om det nu er en Luksusvare, man her rammer, maa jeg jo sige, at dette med, at Benzin er Luksus, hører dog itetsteds hjemme. Resultatet af denne Afgift er, at man skaber Dødvande i Erhvervslivet, at man skaber Arbejdsløshed. Og nu Kaffetolden! Hvis man ser paa den ud fra det Synspunkt, at den gennemfører vi, fordi det er usundt at drikke Kaffe, saa maa man nok spørge: Burde der ikke være en lille Smule Logik i det, for samtidig har vi Told paa Frugt, som anses for at være saa sundt? Man kan heller ikke se det ud fra det Synspunkt, som ellers er hævdet fra disse Partiers Side: at man skal gennemføre Skat efter Evne, for det har ikke noget at gøre med de Love, som her er Tale om. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard var jo inde paa, hvordan dette med Skat efter Evne virkede, idet det ærede Medlem hævdede, at man skulde prøve paa at fritage Byomnibiler for Skat, for de kunde ikke vælte den over paa andre. Det var i Virkeligheden Meningen, og det er ogsaa det, der ligger bagved hele Princippet Skat efter Evne, det vil sige Skat i Forhold til Evnen til at vælte det over paa andre, vælte det over paa Varer, og det er i Virkeligheden det, der hele Vejen sker.

Jeg vil da sige: var det ikke naturligt, saadan som Forholdene ligger, om man i Stedet for alle disse Skatter og Byrder, som hviler paa Omsætningen og paa Arbejdet, inddrog den Grundrente, som dog tilhører Fællesskabet, og som dog i alt Fald de to Partier erkender tilhører Fællesskabet, og som en stor Part, der staar nær det tredie Parti, ogsaa erkender tilhører Fælles-